דרשוני כרך ב — מים ולחם, איבה ואהבה

מים ולחם, איבה ואהבהנויה שגיב

על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם ממצרים ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור מפתור ארם נהרים לקללך (דברים כג, ה(

מצינו במואב שלא קידמו את ישראל במדבר בלחם ובמים, אשר על כן 'לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה' גם דור עשירי לא יבא להם בקהל ה' עד עולם' (שם, כג, ד).

ביקש בועז להפוך קללה לברכה ואיבה לחסד

השקה את רות המואבייה מים, כמו שנאמר 'וצמת והלכת אל הכלים ושתית מאשר ישאבון הנערים' (רות ב, ט) והוסיף לה אף לחם, כמו שנאמר 'ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלם ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ' (שם, ב, יד), והרי אין בעל השדה חייב אלא בלקט שכחה ופאה!

מה עשה? הפך סדרן, הקדים מים ללחם, ועלתה בידו והביא מואבית בקהל ה'.

הקשתה רות לבועז: 'מדוע מצאתי חן בעיניך להכירני ואנכי נכריה?' (רות ב, י).

שראה בועז גרותה ואלמנותה של רות וחסד שבה, ונתעוררו חסד ואהבה שבו, ותיקן בחסד ובאהבה מעשה שעשו אבותיה לעם ישראל במדבר. והייתה אהבתו מהפכת קללה לברכה כאהבתו של הקדוש ברוך הוא, שנאמר 'ויהפך ה' אלהיך לך את הקללה לברכה כי אהבך' (דברים כג, ו).